

ÚJ VÁRPALOTA

A Magyar Szocialista Munkáspárt Várpalota városi Pártbizottsága és a városi tanács lapja

VIII. évfolyam — 1. szám.

ARA 30 FILLÉR

Szombat, 1958. január 4.

Az év utolsó napjai Ernő-bányán

Úgye, jártak már kedves olvasóink sportversenyen és látták, hogy a futó az utolsó métereken olyan hajrát vág ki, hogy még. Valahogyan ilyen a hangulat most az Ernő-bányán is. Az év utolsó napjaiban oly magasra csapott a versenykedv, hogy most mindenki elfeledkezett a beosztásáról. Nem nézik aknász, vagy lőmester, csillás, vagy szállítási felvigyázó, most mindenki azon dolgozik, hogy az élüzem címet elnyerjék. Most a műszak után az a legfőbb gond, hogy mindenki — aki nyolc óráját ledoigozta, kiszálljon —, mert könnyen előfordul, hogy ottragadnak és a szállításhoz segítségükre kell.

Az igazat megvallva, van is esély az élüzem cím elnyerésére. Nézzünk csak néhány számot! Ezek sohasem hazudnak. Az első negyedévet az Ernő-bányaiak 101, a második negyedévet 102,2, a harmadik negyedévet 103,2 százalékra teljesítették. Az októberi influenza-járvány betegség idején az igen nagyfokú műszakiesés során 1699,2 tonna szén esett ki a termelésből. Ennek letörlesztése igen nagy feladatot rótt a bányászokra. A novemberi tervteljesítés mellett 556,1 tonnát bepótoltak. Decemberben maradt 1143,1 tonna. Decemberben nemcsak az októberrel visszamaradt hiányt pótolták, hanem 30-ig

Így kevés a szállítási üzemzavar.

Amikor az egyéb önköltségi tényezőkről érdeklődtünk, Szőlősi elvtárs ide vezet vissza a többi tényező kedvező alakulását is. A sok fölösleges mellék-munka kikapcsolásával javul a szén önköltsége. — Mégis mekkora a megtakarítás? — Nem tudnám megmondani, mert ezzel is úgy vagyunk, hogy mivel a házam nem égett le, így nem tudom, mekkora kárt szenvedtem volna. A lassú, késedelmes munka arra emészti föl a bányászok idejét, hogy fenntartási munkát végezzenek és állandóan „talpaljanak”, még akkor is, ha egy deka szén nem termelnek ki. A fenntartási munka lecsökkenésével csökken a felfelhasználás, a szerelési idő lecsökkenésével nő a produktív, tehát a széntermelő munkára fordítható idő. A szállítási zavartalansága ugyancsak sok erőt és időt szabadít fel a széntermelésre. Ez mind csökkenti a szén tonnánkénti önköltségét, és egyben növeli a fejteljesítményt is. És hogy ez így van, azt két számmal bizonyítja. Az alsópadi művelésnél 3,17 tonna az egy műszakra tervezett szén termelése, a tényezellel szemben 3,70 tonna.

— És az emberek hogyan fogadják az alsópadi munkákat,

miel, hogy sokkal nehezebb körülmények között kell munkájukat elvégezni és ezer akadályt kell leküzdeni a zavartalan termelés biztosítására?

— Az emberek megértették, hogy a munkahelyek nem állhatnak sokáig fenntartás, művelés nélkül. Itt van például a karácsony. 64 műszakot kellett volna állni a bányának, és ez azt jelenti, hogy az alsópadi geológiai viszonyok mellett a munkahelyek mind összemertek volna. Nem kellett hosszán magyarázni ezt az embereknek, még a

Karácsonyi ünnepek alatt is bejöttek,

hogy fenntartsák a front állapotát. És, hogy a munkaképvény milyen? Arra hadd emlékszem meg a vasárnapi kétharmados termelés eredményét. A kétharmados termelés alatt az egész napi tervet kiteremték a bányászok.

Most már mi is biztosak vagyunk abban, hogy nem hiába való a bányászok törekvése, az élüzem cím elnyerése elérhető közelségbe jutott. Ilyen lendülettel nemcsak a kitüntető cím elnyerését biztosították, hanem azt is, hogy adósság nélkül kezdik az 1958-as évet. Így búcsúztak az Ernő-bányaiak a múlt esztendődtől, melyben sohasem vallottak szegényt. —A—

CSIPKEVERŐK KÖZÖTT

A cserfák között csipősen fúj a decembervégi szél. Alig, hogy alkonyodik, asszonyok igyekeznek a November 7 Erőmű legény-szállója felé. A társalgóban már néhányan ott állnak az asztal mellett. Messziről úgy látszik, hogy cérnát bogoznak. Az újonnan jöttek ölikben kis állványon keményre tömött, henger alakú párnát hoznak. Két oldalán tokba bújtatott orsók csüngnek cérnaszállakon. A párna hátán kacsaringós minták, melyeket hűségeket követ a cérna. Pergő ujjak alatt lassan-lassan kifomálódik egy csipkeköttemény.

Vannak már vagy húszan, a munkából jöttek. Akárhogy nézem, sehogyssem értem, hol van itt a csipkeverés. Mert én semmiféle verést nem látok. Elképzeltem, zajos vetülékeket, de nem ilyen, alig tereferelő asszonyokat, sőt még olyanokat is vannak, akik szinte szótlannal dobálják egyik kezükből a másikba az orsót.

— Rózsika, légy szíves. — És Cizmadiáné hol egyikhez, hol a másikhoz megy oda. Kezébe veszi az orsókat, valamit magyaráz, aztán a munka már megy, is tovább. Nagy becsülete van Inótán a csipkeverő tanfolyamnak. Az asszonyok úgy beleszerettek, hogy ember legyen a talpán, aki kiábrándítja belőle őket.

Nem hiszik? Bemutatok egy példát. Kovács Sándor tudta, hol kell keresni a feleségét. — Te, fiam, én vacsoráznék valamit.

— Csak nem akarod, hogy itthagyjam? — Aztán kiolvassa felesége szeméből, hogy ha enni akar, neki kell vacsoráért menni. Még az asz-

szonyak is hozott. Hajdunét is itt talolta a férje. Igen szorgalmasan készíti a kis terítőt. Ő már önállóan dolgozik. Mellette egy kis szőke lány áll. Fekete Zsófia. Még csak hatodikba jár, de a csipkeje nagy igyekezettel árul el.

— Mondd csak, nem megy a lecke rovására ez a csipke? — Én még sohasem kaptam egyest. Tudom a sorrendet. — Aki nem hiszi, jöjjön el és meggyőződhet róla, hogy Inótán társadalmi ügyé lett a csipkeverés. Kovács Károly és Rutkay József lelkes orsókészítők. A Pintérek Manikája meg már annyira van vele, hogy az apja is megtanulta kívülről a csipkeverés motívóját, kifélé, befélé, átveszem, leteszem. És az asszonyok csinálják. Hogy melyik szál megy kifélé, meg melyik befélé, azt sohasem tudtam megjegyezni. Csak azt látom, amit letettek. És nemcsak az asszonyok szerettek bele, hanem a férfiak is. Karagyszóné kételkedett abban, hogy valaha is megtanulja. A férje biztatta, lelkesítette és ma már igen szépen dolgozik. Juhász né egy nagy liliomos terítőt dolgozik. Persze a legmegragadóbb Cizmadiáné munkája. Ő is nagy terítőt dolgozik és keze alatt kifomálódik egy gyönyörű szép csipketerítő Gondos tanítója asszonytársainak, akik lassan-lassan művészeivé válnak a csipkekészítésnek. Már olyan hangokat is hallani, hogy iparszerűen foglalkoznának vele. Jól van ez így.

Az asszonyok szorgalma, igyekezete határtalan. Most még csak otthonaikat szépítgetik, de holnap az ő szorgalmukból máshova is jut. Vannak vagy negyvenen, de

napról-napra szaporodik a létszám. Most is jött egy asszony, csak úgy látogatóba tévedt ide férjével. Megáll az asztal mellett, nézi-nézi a mintákat, a rajzokat és kérdezősködik. Mi ez a kezében? Cizmadiáné röviden, de érthetően felel, keze egy pillanatra sem áll meg. — Orsó. — Milyen forralatt kell csinálni? — Az a mintától függ. — Ki tanította? — Én. — A mintát honnan veszik? — Magunk csináljuk. — Jaj, de gyönyörű! — Nézi még egy darabig Cizmadiáné pergő ujjait, aztán megszólal: — Jöhettek én is? — Jöjjen. — Mit kell fizetni? — Csak az orsó és a foral árát.

Es Turcsányiné úgy búcsúzik el, mint a csipkeverő tanfolyam legközelebbi résztvevője. Én is megyek egyik asztaltól a másikig. Nézem-nézem, de sehogy sem értem ezt a mesterséget.

Búcsúzás után, amikor hazafelé tartottam, egy régi emlék jutott eszembe. Egyszer az egyik cirkusz kikiáltója, kezében nagy papírral, kiált a porondra, a zene harsogó ütemeket vert, és elkiáltotta magát. Jól figyeljenek ide! De jól figyeljenek! Mert, aki a kezemet nézi, az nem érti, hogy mit mondok, aki a számra figyel, az nem látja, mit csinál. Én is figyeltem, én is kérdezősködtem, de csak nem megy a fejembe ez a csipkeverés. Eh! Asszonyoknak való ez. Hisz ők annyi szépet, anny kedveset kitalálnak, ami megédesíti az életet.

—almi—

Elég az ünneplésből!

A kezdet nem biztató. Úgy látszik, a másfél ünnep hosszúra nyúlt a Tröszt bányáinál. Még most is fülünkben cseng az évvégi ígéret: Új kedvvel, új lendülettel kezdjük az új évet. Hát az ilyen lendület, amit az év első napja mutat, könnyen oda vezet, hogy más bányától kell szén kölcsönkérnünk.

Az év első napjának termelési számai igen rossz emlékeket idéznek. Vagy talán még mindig ünneplünk? A jókedv jó tulajdonság, de ezt adjuk inkább a termeléshez, mert ezeken az „eredményeken” csak szégyenkezni lehet.

Ferenc-bánya	93,0 százalék
Ernő-bánya	57,0 százalék
Cser-bánya	99,6 százalék
S. II.-bánya	66,0 százalék
Külfejtés	31,0 százalék
Herend-bánya	89,4 százalék

Egyedül a Beszáló-akna adott 110,8 százalékos, de ezzel sem tudott a Tröszt többet mutatni 76,7 százaléknál. Hagyjuk az ünnepeket, most a dolgos hétköznapok jönnek. Ha sokáig muzsikálunk, a végén tánra sem lesz kedvünk.

GONDOLATOK

a városi tanács munkájáról és feladatairól

Most, az új év első napjain, visszatérve a tanács elmúlt évi munkájára, megállapíthatjuk, hogy a hibák mellett, — hiszen munkánkban ilyenek is előfordultak, — az ellenforradalom által okozott politikai és gazdasági nehézségek ellenére, városi tanácsunk és végrehajtó bizottságunk, követeve a párt politikáját, megerősödött.

Munkájával, közérdekű tevékenységével igyekezett hozzájárulni a gazdasági élet megindításához, az állami élet rendeződéséhez.

Ezzel tanácsunk és végrehajtó bizottságunk, valamint a végrehajtó bizottság apparátusában dolgozók, kommunisták és párttagok, bebizonyították odaadásukat a párt, a munkásosztály, a népi hatalom, a szocializmus ügye mellett.

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy még sok a tennivaló.

1958-ban feladataink között talán legfontosabb: erősíteni a tanácsok tömegkapcsolatát,

fejleszteni a tanácsok demokráciáját. Alkotmányunk, tanács törvényünk szellemének megfelelően kell dolgozni azért, hogy szélesedjen a munkás-paraszt állam tömegbiztsága, hogy a választott és kinevezett tanács funkcionáriusok, tanács tagok, végrehajtó bizottsági tagok és tanács dolgozók közreműködésével tovább fejlődjön az állampolgári fegyelem, javuljon a közrend, a gazdálkodás és az élet minden területén érvényt szerezzünk törvényeinknek és rendeleteinknek.

Ezen feladatok megvalósításához a párt helyes politikája, a kormány intézkedései megteremtették az előfeltételeket. Fegyelmezettebben, többet, jobban, áldozatkészebben dolgozni, szoros kapcsolatot kiépíteni a lakossággal, s nem tűrni semmiféle rend- és fegyelembontást társadalmi, városi tanácsunk és végrehajtó gazdasági és kulturális életünk területén, — ez most városi tanácsunk legközelebbi feladata.

Kormányzatunk növeli a tanácsok hatáskörét, így városi tanácsunk hatásköre is minden bizonnyal jelentős mértékben bővülni fog az elkövetkezendő időkben. Ehhez azonban az szükséges a tanács és a végrehajtó bizottság részéről, hogy az egyes szakosztályok munkája felett nagyobb ellenőrzést gyakoroljon, elkerülve a munka bürokratizálását. Szükséges, hogy a dolgozó tömegek bekapcsolódjanak a közügyek intézésébe, mert csak így tudjuk elkerülni a papírral való irányítás veszélyét.

A demokrácia fejlesztése, a tömegekkel való kapcsolat erősítése kell, hogy lelke, hajtóereje legyen a következő évben városi tanácsunk tevékenységének is.

Erősíteni kell az állampolgári fegyelmet. Sokan visszaélnék a kapott szabadsággal, nem tartják be a törvényeket, nem teljesítik állampolgári kötelességeiket, nem vigyáznak a nép vagyonára, a szocialista tulajdonra, akár házingatlanról, akár üzemi berendezésről is legyen szó. A visszaélők ellen kötelességünk fellépni, a törvényesség keretein belül eljárni.

Mivel nőnek a feladatok, igényesebbeknek kell lennünk saját munkánkkal szemben, alkalmazva a bátor bírálatot, a kritikát, hibáinkkal, fogyatékságainkkal szemben, mert csak az őszinte szó, — a közös összefogás viszi előbbre ügyünket.

Bánhegyi Károly
7b. titkár.